EKA 112 | Rektori kõne

Armas EKA kogukond, armsad vilistlased!

EKA saab taas aasta vanemaks. Ja seekord täitub päris eriline number, 112! See tundus nagu number, millel võiks ka päriselt peatuda. Suures osas maailmast tähistab 112 hädaabinumbrit, kohta, kust saab alati abi. Pühendamegi EKA 112. sünnipäeva abistamisele ja neile, kes meile alati appi tulevad.

Meie haldusosakond võiks kirjutada raamatu kõigist nendest olukordadest, mille pärast on aastate jooksul EKAst 112 helistamiseks põhjust olnud. Tänasel peol täname kõiki neid, kes meile appi tulevad, nii siis, kui öistel tundidel tudengite mikrolaineahjus popkorn põhja kõrbeb, kui ka siis, kui on käes tõsine oht. Oleme mõned neist abistajatest seda 112 pidu nautima kutsunud. Peol viibivad meiega täna nii Päästeameti, Tallinna Kiirabi kui ka Häirekeskuse töötajad. Lisaks EKA enda tudengitele on peol ka Sisekaitseakadeemia kadetid, kes tulevikus 112 taga seisvaid olulisi ameteid täitma hakkavad. Head päästjad, andke palun endast märku ja lehvitage meile. EKAlased, võtke need inimesed omaks ja näidake neile meie maja. Loodan siiralt, et teil tuleb mõnus peoõhtu.

Traditsiooniliselt on EKA sünnipäev meie vilistlaste kogunemise päev. Muinsuskaitsjana oskan oma valdkonnast lähtuvalt hästi mõista mineviku rolli nii meie isiklikes eludes kui ka organisatsiooni geneesis. Alati väärib meenutamist Juhan Liivi poolt kuulsaks kirjutatud aforism: „Kes minevikku ei mäleta, see elab tulevikuta.” Kuid mineviku ja tuleviku kõrval on sama tähenduslik olevik, tänane hetk, mil passiivne minevikunostalgia muutub aktiivseks olevikuhetkeks. Just seda hetke täna tähistame. Selles valguses oli käesoleval nädalal üks väga eriline hetk. Keraamik Viive Väljaots tegi 1974. aastal enda lõputööks kauni keraamilise pannoo, mis viimased viiskümmend aastat seigelnud ja enda kodu otsinud on. Sel kolmapäeval avasime pannoo uuesti EKAs. Viive Väljaots sai enda ERKIs alustatud töö lõpule viia ja avada 52 aastat hiljem, nüüd juba EKAs.

Just meie, kes me oleme EKAs õppinud ja EKAs õpetanud, moodustame EKA kogukonna ja identiteedi, ning just see annabki põhjust öelda, et oleme täna need, kes me oleme. See on ka põhjus, miks tänase aktuse peakõne anname meie vilistlastele, kes on kultuurimaastikul väga mõjukad ning täidavad ühtlasi tänase EKA jaoks väga olulist rolli EKA nõukogus. Head peolised, teie seas on kindlasti kõvasti neid, kes meie linnakus end päris koduselt ei tunne. Räägime tõesti juba linnakust, kuna siinsele hoonele lisaks on EKA juba ümbruskonda kasvamas ja kasvab veel. EKA eesmärgiks on jõuda siit majast välja, kaugemale, linnani ja ühiskonnani. EKA 112 pidu koondub täna küll meie peahoonesse, aga teil on harukordne võimalus avastada meie uusimat kinnisvara. Nimelt kuuluvad meile nüüd ka trammitee ääres asuvad kaks grafitiga kaetud hurtsikut. Enne veel, kui neist juba mõni EKAlikum asi vormub, saate neist ühte täna avastada. Juba kell seitse avaneb seal animatsiooni ja fotograafia tudengite efemeerne baar.

Enne kui sõna üle annan, tahaksin 112 puhul juhtida tähelepanu kahele olulisele asjale. Lisaks võimalusele tänada neid, kes meile appi tulevad, saame ka ise aidata neid, kes meie abi vajavad.

Esiteks meie armsad tudengid, kelle jaoks õppimine ei ole praegu sugugi lihtne. Riik on arusaadavatel põhjustel kärpinud suure osa vahenditest, mis aitavad tudengitel toime tulla. Seetõttu oleme ülikoolina loonud fondi, mille kaudu noori toetada. Peamiselt koguneb sinna raha Avatud Akadeemia tasuliste kursuste tulust, kuid teil kõigil on võimalus anda oma panus, et pakkuda tänastele noortele võimalus kasvada tuleviku loojateks.

Teiseks on meie kõrval inimesi, kes vajavad just täna ja praegu oluliselt suuremat abi kui meie siin. Käisime hiljuti EKA delegatsiooniga oma lähedases partnerülikoolis Ukrainas, Lvivi Kunstiakadeemias. See oli väga emotsionaalne kogemus ja aitas päriselt aru saada, mida tähendab elu sõjas ja milline roll on Ukrainal selles, et meie saame täna elada sellist elu, nagu me elame, väga head ja rahulikku elu. EKA oli üks esimesi ja aktiivsemaid Ukraina toetajaid täiemahulise sõja alguses. Ilmselt oleme aga kõik tajunud, et ka sõjaga võib harjuda ning meie soov aidata on selgelt taandunud. Samas on neil abi endiselt vaja, isegi rohkem kui varem. Seepärast kutsun kõiki üles toetama Ukraina tudengeid, kellele on see ellujäämise küsimus. Annangi sõna üle oma ametivennale, Lvivi Kunstiakadeemia erakordsele rektorile, professor Vasyl Kossivile.

Hilkka Hiip
rektor